

Előfizetési árak:

Helyben, vagy postán küldve:	
Egy évre	10 frt — kr.
Félévre	5 frt — kr.
Negyedévre	2 frt 50 kr.
Egy óra	1 frt — kr.
Egyes szám	4 kr.

A lap szellemi részét illető minden közlemény a szerkesztőségbe (nagy-uj-utca, 1702. sz.) bérmentve küldendő.

Előfizethető helyben:

Telegdi K. Lajos könyvkereskedésében, Szinay Gyula kiadó lakásán (kis-csapó-utca 383. sz.) és a szerkesztőségben.

DEBRECZEN

Á debreczeni és vidéki függetlenségi párt közlönye.

Megjelen naponként, péntek és vasárnap kivételével.

Hirdetési díj:

Négy hasábos petit sorért 5 kr
Nagyobb terjedelmű s többszöri hirdetések alku szerint jutányos áron vétetnek fel. Bélyegdíj minden külön beiktatásért 30 kr.
Hirdetést vagy reclámot magában foglaló újdonság sora 50 kr
Nyilttéri közlemények minden petit sora 50 kr.

Hirdetések fölvetetnek Szinay Gyulánál és a szerkesztőségben. Kéziratok vissza nem adódnak.

Válasz a »Magyar Hirlap«-nak.

— A »Szatmár és Vidéke« czikke. —

A »Magyar Hirlap« nov. 27-ki számában »Révész Bálint utóda« czímmel egy kortes-czikket közöl Szabó János békés-bánsági esperes ur tiszántuli ref. püspöksége mellett. Semmi szavunk az ellen, hogy Szabó János ur érdemeit elismerjük, bár a mi azokat az új egyház alapításokat illeti, azoknak alapját jó részben b. e. Hajnal Ábel volt békés-bánsági esperes buzgalma vetette meg; Nagy-Becskereken pedig az egyházat Kuliffay Lajos polgármester (volt kálvinista theologus) állította talpra, templomát pedig Szalay lelkész prédikálta össze hazaszerte. A többi megerősítésében igen-igen nagy érdeme van a hazai közadakozásnak és az egyházi közalapnak (domesztikának). Mind e mellett van érdeme Szabó János esperes urnak is, kétségkívül.

Semmi kétségünk tehát, ha ezt elismerik is; de ahoz már van szavunk, hogy a »Magyar Hirlap« tendentiosus hangsúlyozással igyekszik egy részről Kiss Áron »agc« voltát kürtölgetni; addig más részről — ugy hegedűszóban — bevádolja Kiss Áront a kormány előtt, hogy azt actiora csábítsa Kiss Áron ellen, mint ki a »Magyar Hirlap« rémlátó szeméi előtt már is konfliktusra vezet (??) a tiszántuli egyházkerületet a kormányval szemben.

Hát elmondjuk a »Magyar Hirlap«-nak, tudja meg: hogy Kiss Áron több

mint 12 éve nem volt a vármegye gyűlésen sem, politikába nem avatkozik és legkevésbé szándékozik izgatni, akár a kormány, akár más hitfelekezetek, vagy a klérus ellen.

De a nevezett lap, hogy annál jobban ijeszgethesse a kormányt s mellette a 10m. kath. főpapságot, hevet-havat összehord a gravaminális politikáról, melynek állítólagos hivei Mocsáryt követik és Vályit ültetik a főgondnoki székbe és a reform politikáról, melynek állítólagos vezére Tisza. »A gravaminális politika a magyar állammal szemben nem jogosult, a magyar egyház részéről — mondja — ha csak vég nélküli szenvedélyek felidézésével nem akarja ügyét kompromittálni...«

Hát mi azon nézetben vagyunk, hogy a magyar kormány s a magyar állam sem fogja kompromittálni magát, hogy a par excellence magyar egyházat nyomorban hagyja s megengedje, hogy a vallási egyenjogúság, kölcsönösség és viszonság csak papiron levő írott malaszt maradjon! Mi igen sok jó indulatot tapasztaltunk eddigelé is grf Csáky v. közokt. miniszter részéről és hisszük, hogy egyházunk jogos igényeit ki fogja lassan-lassan elégteteni; mert tudja: hogy e par excellence magyar egyház kibékítése egyszerűs mind a magyar nemzeti állam teljes megszilárdítása.

Ijesztget a »Magyar Hirlap« a ref. egyháznak, illetőleg tiszántuli egyházkerületnek »gravaminális phrázisokba bujtatott tétlenségé-

v e l.« Egyrészt tehát Vályi János és Kiss Áron »vég nélküli szenvedélyek felkorbácsolói« — Mocsáry nyomában — »a magyar állam ellen« másrészt »gravaminális phrázisokba bujtatott tétlenség!« Ugyan jó »Magyar Hirlap«, hogy illik e kettő össze?...

Vályi és Kiss Áron a szatmári reform. egyházmegye élén a létezésért való küzdelmet folytatják, zaj nélkül és Istennek legyen hála elég szerencsével s ez a magyar állam bizonynyal hű fiakat, erős oszlopokat talál bennök. A ki erről kételkedik, tekintsen csak vissza koronás királyunknak legutóbbi debreczeni látogatására, olvassa el Kiss Áronnak mint püspök-helyettesnek a királyhoz intézett üdvözlő beszédét és ő királyi apostoli felségének az üdvözlő beszédre adott válaszát, ne feledje el, a mit a lapok is kiemeltek, hogy ő felsége, midőn szalonkocsijába lépett, Kiss Áronhoz intézte Debreczenben utolsó szavait: »köszönöm önöknek ez szives fogadtatást.« Ez a szó szívből jött, szívhez szólt és nem is úgy olvasták, hanem mondva volt e királyi szó...

Tegyen fel annyi józan belátást mind Vályiról, mind Kiss Áronról a »Magyar Hirlap«, hogy senki sem tudja jobban, mint éppen ők, miszerint »a magyar állam és par excellence magyar egyház összműködése, országos postulatuma« és a magyar állam és par excellence magyar állam együtt működését épen Vályi és Kiss Áron óhajtják legjobban és ez lehető is nagyon, a ref. egyház és állam

A DEBRECZEN TÁRCZAJA.

Az első muri.

(Debreczeni emlék.)

Könnyű most már Lurkácus Furkáciut komp. uraknak henzegni, mikor egyébb az ördögnél nem bántja őket, — de lettek volna csak Debreczenben, mikor 59 tavaszán a császári pátens ellenére 30 ezer ember hömpölygött a város utcáin fel s alá a szuperintendenciális gyűlés alkalmával! Egy ezred vasas német volt kirendelve az ostrom állapot betartására, megfelelő éles töltéssel ellátva s estére kelve egy-egy káplár vezetésével alatt kivont karddal próbálták szétverni a csoportosan ide s tova hullámzó tömeget. Egyik másik vendéglőből kihallatszott a »Jaj de hunczut — meg a »Legyen ugy mint régen volt« erőteljes visítása. Itt-ott egy kődobás a katonaság felé, erre megfelelő futamodás a diák-sereg részéről, alkonyat tájban pedig már tökéletes verekedés s a kollegium falára irányzott sortűz, egy vakmerő diák befogatása s az erre következett csengettyű félreverés semmi kétséget nem hagyott fenn, hogy a város s vele az egész ország nagy veszedelem előestéjén áll.

Ekkor jutott nekünk a 9-ik czétus lakóinak eszünkbe, hogy az általános zavart felhasználva, egy generális lumpolást rendezzünk. — A Fijók Anti részére küldött elemőzsiából a vinkónak jó ágyat készítve, kivonultunk a sámsoni-ut mellett, jó félmérföldre eső korecsmába, hol Tereza, a csinos korecsmárosné lopott csókkal edesítette borának felesleges savanyúságát. Tizenegy felé járt már az idő, midőn én, a ki ez ideig jóformán még bort sem ittam, annyira elálmosodtam, hogy minden ránczígálás daczára is, az asztal alá bukva hortyogtam az igazak álmát.

Álmomban az utolsó itéletet láttam, midőn Csokonai szerint ég és föld meggyuladva tüztengerben áll az egész mindenség. A csillagok leolvadva a firmamentumról, oly sűrűn potyogtak lefelé, mint szent Mihály nap után a vaczkor. Rettegésben letürtem a kalapom szélit, nehogy szemembe essék valami meteor. Egy-egy égboltozatot hasító villámlás után remegve vártam, mikor sujt agyon a mennydörgős ménkü. — Szerencsére társaim kihuztak az asztal alól s kalapomat fejembe nyomván, hurczolni kezdtek hazafelé. A tavaszi friss éjeli ájer csakhamar magamhoz térített, ugy,

hogy orditva deklamáltam Ovidiusból a másnapra kihagyott penzumot: O terka, kvaterka stb.

A szőlőskertek alá érve haditanácsot tartottunk, hogy melyik kávék korcsmát szerencseltessük látogatásunkkal, midőn a holdvilág tiszta fényénél négy lovas kocsit pillantunk meg, melynek bakján egy magában édesden szundikált a lovak direktora, a kocsis. A berugott diák vakmerősége rögtön érvényesítette magát egy általános fülhasító »hajrás«-ban, mely az üres kocsi láttára ösztönszerűleg tört ki belőlünk. De a kocsis nem vette tréfára a dolgot. Hihetőleg rablóknak tartva, rémülten vert a lovak közé s percz alatt ott hagyott bennünket. Azonban még ki sem kaczagtuk magunkat, midőn a szőlőárok kanyarulatánál meghökkenve tapasztaltuk, hogy a mi nyul szívűnek vélt emberünk ötöd magával botot forgatva vágat visszafelé. Nekünk is voltak fokosaink, mert ebben az időben e volt a divatos séta-pálca, de különösen én, nagy bajtól tartva, kerülni akartam a verekedést s jóhiszeműleg elébök menve — felakartam őket világosítani. Azonban egy közülök gyorsan leugorva, egy fiatal tölgyfa szociáldemokrata bottal hamarjában ugy konyton teremtett, hogy bukfcenzet vetve befordultam a kecskerággal benőtt szőlőárokba.

érdekeinek kölcsönös kiegyeztetésével. — Kiss Áronról, mint ambitiosus agg emberről, 30 év óta esperesről beszél a »Magyar Hirlap«. Tagadhatatlanul Kiss Áron nem fiatal; de hány lenge nád-szálat, hajlongó vesszőt s fiatal sudart tördel szét a vihar, míg a százados tölgynek csak lombjait tépi szét!

Igaz, hogy Kiss Áron szatmári egyházmegyéjében csak 44 ezer kálvinista van, de 65 egyházban, míg a Békés-Bánságban 175 ezer a lélekszám 37 egyházban. A szatmári egyházmegyéhez közel az oláhság, a Mária Terézia kormányának bölcsesége, minthogy róm. kathol. nem volt a megyében, göröggyesült, valóságos oláh parokhiákat csinált a szamosmenti magyar falvakban levő egy-két óhitű számára és ezzel a római hitnek alig használt, a magyar elemnek pedig nagyon sokat ártott. Hogy mit miveltek Kiss Áronék, nem soroljuk el... A szatmári prot. nőnevelde és a szatmár-németi ref. főgymnasium fenntartása beszélő bizonyosságok... Szatmár és a szomszéd vármegyék református népe az érdem; de talán Kiss Áronnak is lesz ebben egy kis érdeme... Falu falut ér Szatmárban; a szegény nép állami adójának néhol ötszörösét is fizeti, hogy egyházát, papját, tanítóját fenntarthassa, fizethesse. Mennyi baj van éppen a fizetés kérdése miatt, azt az ily kis ekklezsiák ügyeivel ismerősek tudhatják legjobban! Kiss Áron gyűjtött együtt a szatmári iskolákra gyűjtőkkel; ott volt minden arányosztásnál és könyörgő szavaira a közbirtokosság mindenütt adott valamit egyháznak, papnak és tanítónak. A Békés-Bánát 175 ezer nyi népessége valóságos Kánahánban lakik, 37 egyháza közül Hód-Mező-Vásárhelyt, Szentest, Makót, Békést, Gyomát nem is említve, nem egy van, a mely maga is képes volna magát kormányozni és nem busítja sem a traktust, sem az esperest. És mégis a Békés-Bánságban a Szabó János ur kormányzása idején nagy erővel lépett fel a nazarenismus és még inkább az unitarismus.

De térjünk vissza a »Magyar Hirlap«-hoz. Nem a gravaminális és a reform politika a tiszántuli egyházkerületben a küzdelem valódi indoka, mint a »Magyar Hirlap« tévesen állítja, hanem egészen más. Az »autonómikus és anti-autonómikus« párt küzd ott egymással; a bibliai és dogmatikai alapokon nyugvó »zsínat-presbyteri rendszer és a consistorialis« szervezet hívei állanak szemközt. Ez utóbbi mit sem törődik a zsinat-presbyteri rendszerrel és ha győz: nyomban jó a centralisatio, a kis egyházak teljes háttérbe szorulása, eltapodása és esetleg az állami mindenhatóság. A presbyterialisták küzdenek ott az egyházi oligarkhia ellen, hogy magyarul beszéljünk. Az autonómikus pártnak feje Vályi, püspökjelöltje Kiss Áron; a consistorialis párt feje gf. Dégenfeld József, jelöltjei: Tóth Sámuel és Szabó János. A küzdelem egészen belső természetű és egyáltalán nem államellenes.

De térjünk reá Mocsáryra is; mert a »Magyar Hirlap«-nak kedve telik vele ijeszgetni a magyar kormányt. Mocsáry Lajos — ismeretes nemzetiségi álláspontja miatt, — éppen nem népszerű ember. Különben ő nem is a tiszántuli, hanem a tiszamelléki ev. ref. egyházkerület tagja, ennek a közgyűlésén tartotta nevezetes beszédét és pedig 1891. szeptemb. 22-én, melytől a »Magyar Hirlap« még most is ijedezik. Nem szándékunk ezt a beszédet tárgyalni. Tárgyalták akkor tájban a »Pesti Napló«, »Pester Lloyd«, »Pesti Hirlap« és »Magyar Állam« stb. és szidták is, különösen az utóbbi. De alig hangzott el a szidalom, kezdtek a lapok, különösen a »Pesti Napló« és az »Egyetértés« is a magyar kálvinista egyház szükségletének, különösen népiskolai szükségleteinek az állam által való méltányos kielégítéséről beszélni.

Ne féljen a »Magyar Hirlap«, Kiss Áron nem fog kulturharcot indítani; hiszen oly előszeretettel czimezgették már gönczi beszéde óta agg embernek (noha mellesleg több

életerő van benne hála Istennek, mint az összes jelöltekben és pártfogóikban); csak azt várjuk tőle, hogy h i v e l e s z a z a u t o n o m i á n a k, mint eddig és az egyház érdekeit fogja szem előtt tartani és semmiféle politikai küzdelmekbe nem viszi az egyház hajóját sem a nagy urak, sem a tömegek szép szemeért, hanem az egyház és annak iskolái, lelkészei, és tanítói jóléte fog szívében feküdni. Egy hosszú élet tapasztalata van már birtokában, hite erős, szíve, lelke ép és járni fog a maga eszén. Ugy legyen!

Egy autonomista.

A czitadella lebontása fölött a pénzügyminiszteri államtitkár elnöklése alatt tartott vegyes bizottsági értekezlet megállapodásait hozzájárulás végett felterjesztettek a közös hadügyminiszterhez. Mint a pénzügyminiszter a fővárossal tudatja, a közös hadügyminiszter a megállapodásokhoz általánosságban hozzájárult, csupán a főváros által fizetendő kártalanítási összegnek 274.600 frtról 250000 frtra való leszállítását nem fogadta el. Abba azonban beleegyeznek, hogy a kártalanítási összeget mintegy nyolczezer forinttal leszállítsák, de ennek ellenében ugyanennyivel leszállítani kívánja azt az összeget, melyet a főváros a czitadella helyett építendő kaszárnya részére szükséges telekért követel. Az új kaszárnya használatba vételétől számítva a czitadella lefordására a közös hadügyminiszter tizennyolc havi határidőt tűz ki. s a lebontási munkák végzésére a szükséges számú műszaki katonákat hajlandó a főváros rendelkezésére bocsátani.

A hadügyminiszter nyilatkozata. A magyar delegáció tanácskozásainak köréből egy érdekes epizódot közöl a »B-i H--p.« Jellemző világot vet ez az epizód a hadügyi kormányzat legfelsőbb régióban uralkodó felfogásra s zomorú tanúságot tesz arról is, hogy az alkotmányosság iránt való érzék mind e mai napig mily kis mértékben hatott be a körökbe. A dolog maga egyébként szárazon és egyszerűen ebből áll: A magyar delegáció hadügyi albizottsága beható gonddal tárgyalta a katonai budget rengeteg számcsoportjait. Éppen semmi, vagy csak felette sovány nyomtatott megokolás levén azokhoz mellékelve, szóbeli felvilágosításokat kellett az albizottság tagjainak nem egy tételnél kérniök. Kértek is elég sürűen, ellenzéki és kormányparti delegátusok egyaránt. A közös hadügyminiszter, Bauer báró, részint személyesen, részint közgei által adott olyan, a milyen felvilágosítá-

Es ekkor tapasztaltam először, hogy örangyal vezérli lépteinket. Az enyém legalább akkor a késő éj daczára még nem feküdt le, mert ha arczczal enged fordulnom a vizes árokba, aligha beszélem most el ezt a történetet. Így tudtomon kívül olyan umslágba nyomta feldagadt tarkómat, hogy a esetepaté végeztével, mely a czétus győzelmével végeztetett be — leszámítva egy kis másli alá is beillő kontyot — élve kerültem ki az árokból.

A városba érve még az egész nagy közönséget ébren találtuk. A vasasok unták meg előbb a dicsőséget s visszavonultak a kaszárnyákba. A publikum meg mulatott, ordított; muzsika szólott, sarkantyú pengett minden koresemében. Hogy a napot későbbben lássuk meg, a nyugoti részre vonultunk s Veronkánál a »püspök falatjához« czimzett lebuja kötöttünk ki, hol Sz. Miska bátyánk a sürű kínálgatás ellen szónokolva éppen akkor hatásos elokvenciával fejezte ki, hogy »különben is fáj az egész fejezetje, különösen meg az egész homlokzatja.« Nekem csak a tarkózatom zsi-bongott, ez azonban nem gátolt a vinkó fogyasztásában.

De csakhamar más fordulatot adott két cserepár megérkezése, kik derekasan benya-

kalva azon kezdtek, hogy leirhatatlan cifra ömlengések közt össze-vissza nyaltak bennünket. Az egyik különösen engem halmozott el nyájasságával, úgy, hogy nem győztem utána törölni a képeimet.

Ferflukter studiáken! vi grosznadszertigen bégnetet ir tik: hopszasza! dasz man szagt: (dalolva) ott megferni, ott megferni a nad egész Ausztria, futni, futni, meg sem állni a nad város Bécs kapu. Ferflukter nokhamol! a lápam nem birtak el nekem, kuttja rebelhund, tik nekem nat pajt csinálttik! Ezzel kirántván strázsamasteri tokjából kardját, olyat vágott az asztalra, hogy négy pohár rögtön pozdorjává lett utána.

Erre Fijók a »félelem és gáncs nélküli lovag« de különösen mint született nyiri nemes — hihetőleg engemet féltve, oly forma állást foglalt el köztem és a cserepár közt, minőt napfogyatkozás alkalmával a hold, mint mellék bolygó földünk és a nap között. Én voltam a föld, a hold pedig föld közelében állott. Igen de Falb szerint a három égitest ilyenén állásakor még a Lőrincz utáni sárgadinnye belseje is hullámságnak indul. Egy lökés a feldühödt cserepártól oly erővel vágta Fijókjának a duczrendszer székhelyét arczomba, hogy kilencz

másodperczig abban a szent meggyőződésben voltam, miszerint orrom hátul van, a tarkómon jött ki, és hirtelen nagy foku gripét kaptam. Elő is vettem zsebkendőm, hogy megtörölöm vele. Azonban a csalódás, mely e szándékom végrehajtását követte, mélyen elkészerített. Annnyival inkább, mert e hálátlan cserepár magaviselete fölött az egész társaság dühös káromkodásban tört ki s egy percz alatt lefegyverezték. Ki vele, ki vele! — ordíták egyhangulag. — Megállj, morva, — gondolám hamarosan, — visszaadom az ütést, ha mindjárt belehalok is s fokosom felkapva felszaladtam a lépcsőn, megállottam a lebuaj ajtajában, azon gyilkos szándékkal, hogy a kiteszitott dögöt legalább is agyonütöm.

A lefűlt cserepár bögött, mint egy éhes drótotót s midőn kezénél s lábánál fogva hurczolták fölfelé és minden garádicsához jól oda koppintották a fejét: akkorát rugott, hogy az egész tisztességértő gyülekezet térdre rogyott. Végre felvonszolták, de a rettenetes ordításra az egész utca talpon volt. Ekkor egy pár jól sikerült hintázás után hatalmas lödítással előre dobván úgy ütöttek vele engem, magamat oldalba, hogy három czigánykereket vettem egy folytában.

sokat, de elvégre, úgy látszik, megsokalta a dolgot s a delegátusok kíváncsiságának egy kormányparti albizottsági taghoz intézett következő megjegyzésével próbálta meg végét szakítani: En hozzá vagyok szokva a parancsoláshoz, hozzá az engedelmeskedéshez, de kikérdeztetni nem engedem magamat! Elképzelhetni, milyen arcot vágott a jámbor delegátus egy alkotmányos miniszternek ehez a kifakadásához!

Jelvényt a hirlapíróknak!

Azt tapasztaljuk napjainkban, hogy az egyenlő foglalkozásu, vagy hivatali állásu emberek jelvényvel, vagy öltözékkel különböztetik meg magukat a másféle foglalkozásu és másféle hivatali állásu emberektől, sőt maga az állam is szükségesnek tartotta különböző hivatali állásu alkalmazottjait ruházat és jelvényre nézve megkülönböztetni. Ez az intézkedés úgy az egyesek, vagy intézetek, mint az állam részéről bizonyára helyes dolog, mert az illetők szakhivatala, hivatali rangfokozata ez által kitűnik, de a közönség is tisztában lehet a felől, — hogy miféle állásu emberrel van dolga ügyes-bajos forgódása közben.

Látva azt, hogy az egyenruha, vagy jelvény viselése szinte szokássá lett s mindinkább terjed, azon gondolatra jöttem, — hogy épen a hirlapírók is azok közé tartoznak, — amely foglalkozásu emberekre nézve kívánatos dolog, — hogy viselet, vagy jelvény által ismertessenek fel a nagy közönség által.

Lehetnek talán, akik kétségbevonják, — hogy a hirlapíróknak megkülönböztető jelvényre van szüksége. Az ilyenek kétségének elozlatása végett röviden elmondom, hogy miért tartom én kívánatosnak, miszerint az írók, — különösen pedig a hirlapírók, jelvényvel látassanak el.

A hirlapíró terhes és fontos állásának betöltésénél, gyakori érintkezésben áll a közönséggel, mint ilyenek szükségére van arra, hogy a közönség viselt jelvényéről ráismerjen foglalkozására. Ez a feltevés épen úgy áll a fővárosban, mint a vidéki nagyobb és kisebb városokban, — mert a hirlapíró eljárása gyakran épen a miatt hiúsul meg, mert azok, akikre utalva van, akiknek felvilágosítására szüksége volna, őt nem ismerik, foglalkozásával nincsenek tisztában.

Jaj, hogy a feltámadás napján taposd le az ébresztő angyalod tyukszemét! — nyögém magamban keservesen, — mert a hang belém szorult, mint a kilyukasztott csimpolyába. Rugni akartam rajta egyet, de nem volt bennem egy makulányi erő sem.

Ekkor egy vérszeljes ordítás hallatszik: jönnek a vasasok! — Ucczu vesd el magad! Mai napig sem tudom, miként értem az iskola portájához. Lábam, mint a vadkomló, háromszor is összefonódott s ilyenkor természetesen mindig nagyot buktam előre, de a vad zaj, kiabálás, robozás újabb erőre sarkalt. Elég az hozzá, hogy végre valahára oda értem.

De a kapu zárva volt. No még egyszer darabos-utca felé! Ott minden erőmet összeszedve, hirtelen felkusztram a villámvezető sodronyon a régi udvar falára s meglapulva vártam, míg az őrző alattam elvágatott. Szívem e közben úgy kódogott s verődött a hátam közvetítése folytán a falhoz, hogy aligha ez nem volt befolyással a palafedélzet későbbi megrogálására.

Végre esilapodtam annyira, hogy képes voltam a fal tetején eljutni a gimnasztika kert nagy ecztfájához, melynek kihajló ágáról azelőtt nem egyszer-kétszer ugrottam át a falra

Lehet, hogy azon hirlapírók, akik kényelmes otthonuk falai között írják a cikkeket, feleslegesnek tartják a jelvényviselést, de azok, akik oda vannak kényszerülve, hogy fáradságos utanjárással szedjék össze különösen az ujdonságot, bizonyára szükségesnek tartják a jelvényt, mert gyakori eset, hogy egy érdekes ügy vagy esemény lefolyását saját szemével szeretné látni az ujságíró, de ebbeli szándékában megakadályozza a bámészködő nép s meg kell elégednie a bemondással, vagy a száraz, — olykor szándékosan elferdített hivatalos értesítéssel, — már pedig csak arról lehet híven írni, — amit a leíró szemével lát.

Egy lap szerkesztése nem könnyű dolog a fővárosban sem, de annál nehezebb a vidéken, különösen azokra nézve, akik egy meddő társadalmi életet élő városban lapot szerkesztenek.

Az olvasó legelőször is a hirrovat után kap, de annak változatos összeállítása nehéz, sőt csaknem lehetetlen ott, ahol alig történik valami feljegyzésre való dolog.

Ilyen körülmények között, ha alkalom kínálkozik p. u. gyűlések, bálók, színelőadások, vagy más összejövetelek alakjában az ujdonság szerzésre, a szerkesztő két kézzel nyúl az alkalom után és szívesen teljesíti azon kötelességét, hogy a mulatságokban — bár nem mulatás végett ugyan, de az adatok beszerzése céljából megjelenhessen. Tessék most elképzelni egy hirlapíró helyzetét, ha mindent meg akar tudni, a mire szüksége van, mutassa be magát a mulatság összes tagjainak, álljon velök beszédbe s kerülő uton térjen azon ügyre, miről felvilágosítást akar szerezni. Mindez elmarad, ha a hirlapíró jelvényt visel, akkor a közönség őt megillető előzékenységgel viseltetik iránta s az első szónál készséggel szolgál a szükséges felvilágosítással.

Igaz, hogy mindennek el lehetne maradnia, ha a vidéki intelligencia képes volna felfogni a sajtó helyzetét és hivatását s a különböző helyekről időnként beküldött tudósításokkal igyekeznek annak tartalmát változatossá, mintegy a vidéki események hü tükrévé tenni.

Mivel ilyen fáradságot nem vesz magá-

meg vissza. Az ugrást kevés habozás után most is megtettem; de — mert hihetőleg az őrangyalom beleunt már az utánam való ácsorgásba — oly kevés szerencsével, miszerint mellényzsebemből az utolsó pengőkracszár is kihullott.

Hogy nagyot eshettem, onnan sejditem, mert a hét órai harangozásokor azt kezdtem álmodozni — ott a katasztrófa színhelyén — hogy halott vagyok és nekem huzzák a gyűlőt. Kántorom a cserepár volt, ki egy fagót kísérete mellett mélabusan éneklé fülembe: »a titejit, a máját, a két ótalporteját, a fejétül a felét, a lábátul az erét!«

S nyolcztól tizenegyig? két szekundát meg egy tercziát kaptam. Ez a terczia még a következő évben is eszembe juttatta Tercziát, mert e — megbuktatott.

Nádkés M.

Gondolatok.

A ki csupán magának él, nem érdemli meg az életet.

*

Ama boldogsággal, a mely az életben felhasználatlan elvész, temérdek embert lehetne boldogabbá tenni.

nak a vidéki intelligencia, hát bizony csak magának kell az előfordult eseményekről a szerkesztőnek, vagy kiküldött munkatársának tudomást szerezni.

Nem ritkaság, hogy a hirlapíróknak hivatalos dologról kell tudomást szereznie, mely közérdekű levén, a közönség megköveteli, — hogy nyilvánosság elé hozassék. A hivatalos ügyeknél rendesen titkolódzással találkozik a hirlapíró, mintha egy ujságíró nem tudná, mit lehet és mit nem lehet, vagy mit hogyan lehet a nyilvánosság elé vinni; vagy megtörténik, hogy sokszor alant, tudatlan, pöffeszkedő közegekhez van utalva az ujságíró, akikre bizonyára hatással lenne egy lapírói jelvény viselése, akik belátnák, hogy eme szép és hivatást igénylő pályán haladók tiszteletet, előzékenységet várhatnak lennt és fennt, szóval mindenütt, ahol megjelennek.

De szükséges volna a hirlapírói jelvény azért is, hogy azok, akik egy ujdonság összehátolása után, talán azért, mert a fővárosi valamelyik lapot párszor értesítik bizonyos dolgokról, mindjárt megkövetelik a hirlapírói czímet, ettől a megtisztelő czim bitorlásától miutegy eltiltatnának, — mert vannak, akik fogalommal sem bírnak a hirlapírásról, mégis megkövetelik ezt a czímet.

Ma már a hirlapírodalom olyan színvonalon áll, annyi hivatott kéz foglalkozik vele, — hogy e kérdést nem tartottam feleslegesnek felvetni. Jó volna, ha a lapok e kérdést megvitátnák s a fővárosi hirlapírók is magukévá tennék. Megjegyzem, hogy mindenesetre a fővárosiak, a vidékiekkel egyetértőleg határoznák meg, — hogy minő megkülönböztető jelvény volna viselendő és kik volnának annak viselésére jogosítva. Szerintem a meghatározandó jelvényt csakis szerkesztők, fizetéses munkatársak viselhetnék. Hogy ennek megvolna a haszna, az kétségtelen, ámbár az egész dolgot a hirlapírók elbírálására bízom.

Sipos Lajos.

A Szabolcsi Szabad Sajtótól vettük át ezen cikket még pedig azért, mivel figyelemre s megbeszélésre méltó eszme van benne fölvetve. Tény az, hogy különösen sokadalmak alkalmával nagy hasznát vehetné a jelvénynek a hirlapíró, például — jelvénynek felmutatása mellett — áteresztenék a rendőri kordonon (mert egy közrendőrtől nem követelhető, — hogy ismerje a hirlapíró) s szabadon tekinthetné át a sokadalom lefolyását. Más nagyobb eseményeknél is jó szolgálatot tenne a jelvény, — melynek behozatalát ajánlja nyiregyházi kollégánk. Uttörőnek tekintetjük e téren egyik debreczeni hirlap kiadójának eljárását, ki egyelőre a lap kihordóit látta el jelvényvel, ezüst-zsinóros kék sapkával, melyre rá van írva az általuk tizezer példányban széthordott lap neve, — de úgy értesülünk, hogy az áldozatkész kiadó, ha előfizetőinek száma emelkedik még vagy tizezerrel, a szerkesztőségi tagokat is el fogja látni sapkával, még pedig zöld színűvel, — ő maga pedig — 1848/49-iki hős tetteinek emlékére (pálinkát liferált a turóczi tót zászlóaljnak, ezért viseltetik oly nagy előszeretettel a tót szerkesztők iránt) piros sapkát fog viselni.

Szerk.

BELFÖLD.

Szeged megyeszékhely. Szegedről jelentik, hogy a megye helységeinek legnagyobb része kijelentette már, hogy nekik megyeszékhelyül Szeged kell. A jövő héten Kistelek is

leteszi vótumát, még pedig előreláthatólag Szeged mellett A közigazgatási közgyűlést a megyeszékhely tárgyában a napokban tartják meg.

A horvátok és Fiume. A zágrábi egyetemi hallgatók diákgyűlést hívtak össze, oly czéllal, hogy a pápához feliratot intézzenek a horvát liturgiái nyelvnek a fiumei plébánia-templomból történt kiküszöbölése ellen. A rektor azonban a gyűlés tartását nem engedte meg.

A zsinatról. A református zsinat átesvén a megalakulás formalitásain, a csütörtökön délelőtt tíz órakor kezdődő ülésre kitűzte a konventi javaslat tárgyalásának kezdetét s az egyes bizottságok megalkotását. Ugyanabban az ülésben lesz elhatározandó, hogy mely tárgyban és hány általános vita lehet. Ezt fogja követni Vay Béla báró indítványának a tárgyalása, hogy a két egyház vasárnap szünetes ünnepén tartott imádságok és szent beszédek, valamint a közösünnepen tartott emlékbeszédek a két zsinat költségén egybefoglalva kinyomassanak.

KÜLFÖLD.

Kállay Boszniában. Kállay közös pénzügyminiszter több napi utra indult Boszniába. A miniszter utjának czélja főképpen a jövő évi építkezési program megállapítása, valamint az ímént megnyitott konyica-szerajevói hegyi vasut megsejmlélése.

A bolgárok ajándéka Battenberg herczegnek. A bolgár szobranje nagy meglepetésben készült részesíteni volt fejedelmét, Hartenau gróf ezredést. A Köln. Zeitung szerint évi járadékot akarnak felajánlani a szlvniczai hősnek s a képviselők remélik, hogy mint a bolgár nép hálájának kifejezését, el is fogja azt fogadni. Az évjáradék összege még nincs megállapítva.

Lázadás Khinában. Az ujabban érkezett táviratok megerősítik, hogy a kínai fölkelők vereséget szenvedtek. A csatát Chaoyangtól 5 mérföldnyire vívták meg. 4500 főnyi katonaság állott szemben 3000 fölkelővel, a kiknek lovassága erősebb volt a császáriakénál; a fölkelők gyalogsága megtizedelve került ki a csatából. A lovasság meglutamodott. A császáriak senkinek sem kegyelmeztek és megölték a sebesülteket. Összesen 1100 fölkelő esett el. Futás közben a fölkelők kiraboltak és fölperzselték mindent, a merre elvonultak. A mérszarlások alkalmával legyilkolt benszülött keresztyének számát 500-ra teszik.

Ujdonságok.

Püspök-választás — Bárádon.

(László János fölszólása.)

Igen érdekes levelet kaptunk Bárádról, a bárándi ev. ref. egyháznak a püspök-választásra vonatkozó szavazatáról, mely élenken illusztrálja László János nagybajomi lelkésznek minden lében-kanál-féle eljárását, mely azonban ezuttal csufos kudarczot vallott. A nagy-bajomi lelkész ur, kit saját hívei is annyira gyűlölnek, hogy bármely pillanatban minden czök-mókosztul együtt örömet kihordanak a határra, mindenütt ott lábatlankodik a sárréti egyházakban s csinálja e békés természetű, derék magyar nép közt az egyenetlenéget, — de nem egyszer megtörténik, hogy siker helyett kudarczot arat, a mint ez Bárádon is megtörtént. Az erről szóló levél, melyet egyik bárándi presbyter intézett hozzánk, következőleg hangzik:

— Nagy örömmel értesültünk a Debreczen-ből a felől, hogy a tiszántúli ev. ref. egyházkerület többsége Kiss Áron esperes urat, szeretett főpapunkat öhajítja püspökül. Mi, a bárándi ev. ref. egyház presyterei, már régebben elhatároztuk magunk közt, hogy szavazatunkat szintén ő reá adjuk. Azt hittük, hogy a szavazás végett a presbyteri közgyűlés valamelyik vasárnapra fog összehívást, de nem így történt. László János nagy-bajomi lelkész ur, a ki helyettes lelkésznek tartja magát egyházunknál, honnan jött, honnan nem, azt

nem tudjuk, beállított decz. 3-án a bárándi paróchiára. Meghívókat készítettek a segéd-lelkészszel, a meghívókat átadták az egyházfinak azzal a megbizással, hogy rögtön járja be az egyházi előjárókat, hogy d. u. 2 órakor rendkívüli közgyűlésre gyűljenek össze. Megjegyzendő, hogy a közgyűlés összehívását az egyházi gondnokkal nem tudatták, valamint az is szabálytalanság, hogy a közgyűlést rögtönösen, nem pedig a gyűlés határnapja előtt 24 órával hívták össze. A közgyűlésen, honnan a gyűlés megtartásáról nem értesített gondnok hiányzott, 12 presbyter jelent meg. Felemlítjük, hogy a presbyterek számára egy lakatlan, büzös helyiséget fűtettek be, noha van a bárándi egyháznak tisztességes, tanácskozára alkalmas helyisége is. Midőn a presbyterek az említett »illatos« helyiségbe bevonultak, megjelentek köztük szörnyű komoly, ünnepléses ábrázattal László János és Kassai Béla bárándi segéd-lelkész. László János nagy stentorral előadta, hogy azért hívtam össze kigyelmezteteket, a mi a meghívóban is jelezve van, hogy a püspöki állás üresedésben lévén, a leendő püspökre szavazzanak. Erre Bíró János presbyter arra kérte László Jánost, hogy tudassa velünk, kik a püspök-jelöltek? Ekkor László János hosszasan dicsérgette előttünk Tóth Samuel egyházkerületi főjegyző urat, Szabó János esperes urnak már kevesebb jutott a dicséretből, míg Kiss Áron esperes urnak, kit legutóljára említett föl, éppen semmi se jutott. Végig hallgatván a László János beszédét, mely hosszúság tekintetében versenyzett egy praedikációval, Bíró János presbyter így szólott: »Az előadottak után én azt indítványozom, hogy éljen Kiss Áron ur, mint püspök!« — A jelen volt presbyterek egyhangulag rámondották: Helyes! Éljen Kiss Áron ur, mint püspök! — László Jánosnak e lelkes fölkiáltásra nagyon megnyult az orra s sietett elkotródni. A nélkül, hogy szokása szerint kezelt fogott volna velünk, becsapta ránk az ajtót s a faképnél hagyott bennünket. Még csak azt sem várta be, hogy szerencsés utat kívánjunk neki! Így folyt le a püspök-választás Bárádon. Olyan ember, mint a nagy-bajomi lelkész ur, ne referáljon s ne adjon tanácsokat nekünk, mert mi öt különféle eljárásai miatt gyűlöljük, mégis nem átal nálunk alkalmatlankodni. Az egyházi gondnokot d. u. 4 óra tájban hívatta László János, hogy a jegyzőkönyvet írja alá, de a gondnok, miután mit sem tudott a gyűlés megtartásáról, csak másnap 9 óra tájban ment fel a paróchiára, de már ott akkor se László Jánost, se a segédlelkészt nem találta. Elmentek azok Kabára, Davidházy János espereshez. A gondnok f. hó 6-án írta alá a jegyzőkönyvet s követelte annak rögtöni elküldését. De ezt többszöri felszólítás daczára se tette meg Kassai Béla segéd-lelkész, azt mondván, hogy az esperes úgy sincs otthon, így ráér a jegyzőkönyv beküldésével f. hó 25-éig. Reméljük és elvárjuk azonban, hogy a püspök-választásra vonatkozó egyhangú szavazatunkról fölvevett jegyzőkönyvet kellő időben be fogja küldeni! —

* **Városi közgyűlés.** Meghívás az 1891-ik évi december hó 10-én csütörtökön délelőtt 10 órakor, a városháza nagytermében tartandó rendkívüli bizottsági közgyűlésre. Tárgy: A nagyméltóságú m. kir. belügyminiszter urnak az 1891. évi november 24-én 68098/III. s szám alatt kelt körrendelete az üresedésben levő választott bizottsági tagsági helyek betöltése tárgyában. Debreczen, 1891. december 7. A főispán ur megbizásából:

Simonffy Imre.
kir. tan. polgármester.

* **Megszűnt antiszemita kör.** A h.-bösszörményi u. n. »függetlenségi és 48-as antiszemita-kör«, melynek jelöltje a mult képviselő-választáskor Margittay Gyula volt, kit Paksy Károly rendőrkapitány támogatott leg-erősebben, megszűnt, illetve hivatalosan is szabadelvű korré változott át. Erdemes a fölemlítésre, hogy a volt antiszemita kör Áron Miksa regalebélő bérleti házában van elhelyezve, mely ház egyuttal korcsma-helyiséget is foglal magában, a mi igen praktikus egyesítés, mert a jövő képviselő-választáskor a h.-bösszörményi

kormánypart főhadi-szállása és italméresi helyisége koncentrálna lesz. Milyen leleményesek azok a mamelukok!

* **Küldöttség a földmívelési miniszterhez.** P.-Ladányból írják nekünk: »A földmívelési miniszterhez tegnapelőtt egy küldöttség ment, az összes Sárrét és Hajdúvármegye nádudvari járásának képviselőitében, gf. Zichy Géza és Papp Elek szeretett képviselőnk vezetése alatt, arra kérendő a földmívelési minisztert, hogy szabjon végre határt azon gomba módra szaporodó visszabályozási társulatoknak, melyek a földbirtokosoknak csak kárára vannak. — F. hó 5-én képviselő gyűlésünk volt, a melyen a p.-ladányi vízvezeték ügye tárgyalatott. Zsolnai vállalkozó levele folytán határozatba ment, hogy a vízvezeték átvétele csak akkor fog megtörténni, ha a küldött szakértő bizottság elfogadhatónak találja azt!«

* **Hajdúvármegye közgyűlése.** Hajdúvármegye törvényhatósági bizottsága f. hó 15-én rendes közgyűlést tart, melynek tárgysorozata 56 pontból áll. Ezek közül nevezetesebbek: A miniszter jóváhagyja a jövő évi költségvetést. Bemutatják a virilisták jövő évi névjegyzékét. Közigazgatási bizottsági helyek betöltése. Az ujonnan rendszeresített szolgabírói állás betöltése. A fegyelmileg elmozdított mértékhiitelesítő állásának választás utján való betöltése. A vizsínház-egylet átirata pártolás végett. Lengyel Imre indítványa Bocskay arczképének a gyűlésterem számára való lefestése iránt. Községi számadások és költségvetések.

* **A magyar nép reménye.** P. Ladányból vettük, egy egyszerű földbirtokostól, a következő sorokat: »Örömmel olvastam a Debreczen-ből, hogy a tiszántúli ev. ref. egyházkerület többsége a Kiss Áron püspök-jelöltisége mellett tömörül. — Szívemből öhajtom a megválasztását, — mert meg vagyok győződve arról, hogy Kiss Áron is unoka-testvére (Kiss Albert orsz. gyűl. képviselő. Szerk.) nyomdokait fogja követni, így a f ő r e n d í h á z b a n i s l e s z a m a g y a r n é p n e k e g y s z ó s z ó l ó j a !«

* **K. Kopácsy Juliska** A városunkban is előnyösen ismert, kitűnő primadonnával, K. Kopácsy Juliskával, ki jelenleg a népszínházhoz van szerződötve, foglalkozik bővebben a »Magyar Salon« e havi száma. A »M. S.« egyik eleven tollu munkatársa rendkívül vonzó leírásban méltatja a fiatal énekesnő kitűnőségeit, s jelesebb szerepeket. Az érdekes kis »rajz« a kedvelt énekesnő képeivel, melyek öt főbb szerepeiben mutatják be, van illusztrálva. Öröm tölti el szívünket, hogy K. Kopácsy Juliska, aki városunkban is feledhetetlen emlékeket hagyott hátra, a fővárosi sajtó elismerését és tetszésnyilvánítását már így — aránylag — rövid idő alatt is kivívta, megnyerte. — A fiatal művésznő nagy sikeréhez csak gratulálni tudunk.

* **Árucarnok Nagyváradon.** Rimanóczy Kálmán építész, két árucarnok építését terveli Nagyváradon. A terv megvalósítása, illetőleg a két árucarnok felépítése 400.000 forintba kerülne, de ez a kölcsön az árucarnok jövedelméből ötven év alatt letörleszhető lenne. Hát a debreczeni árucarnok ügye melyik hivatalos asztalírókban rejlik?

* **Garázdalkodás rendőri fedezet alatt.** Az elmúlt napokban egy szép éjszaka mint értesültünk, azon a bizonyos soron, a mely a város nyugoti részén fekszik, egy ember, ki, ha a ruha után ítéltünk, valószínűleg az intelligensebb néposztályhoz tartozott, oly botrányosan zajongott, mely miatt bátran lehetett volna »közszend háborítás« miatt letartóztatni az illetőt... De ez azonban nem történt meg, sőt — most jön a legjava — a szemtelen zajongót, ki az uton járókba minden ok nélkül belekötött, még a rendőri őrszót is támogatta a garázdalkodásban. Ugy történt pedig az, hogy az urat, ki trágár szavaival bárkit is megbotrányozhatott volna, s ki egy az uton menő társasággal minden ok nélkül gorombáskodott, az a két szuronyos rendőr, (pribék, de nem rendőr név illetné meg az ilyeneket) ki az ur társaságában volt, nem hogy hallgatásra bírta volna azt, de még biztatta, bá-

torította a szemtelenkedésre... Kiváncsiak volnánk tudni, hogy ki lehet az a hatalmas ur, ki szuronyos rendőri fedezet alatt követhet el éjszakai botrányokat?... Talán csak nem valami »omnipotens« titkos rendőr?...

* **A h-hadházi ev. ref. egyház,** mint lapunknak írják, szavazatát egyhangulag Kis Áronra adta.

* **Debreczeni-kör.** A Budapesten fentálló »debreczeni kör«, mint értesülünk, e hó 10-én este 8 órakor tartja rendes évi közgyűlését a Gyolcs-féle vendéglőben. (Museum-körut.)

Husarak megállapítva s bejelentve 1891. december 9-től 16-ig. — 44 kr. Kovács Jánosnál csapó-utca 791. sz. a. — 46 kr. Rácz Györgynél czepléd-utca 2599. sz. a., csapó-utca 587. sz. a., Bencze Józsefnél csapó-utca 703. sz. a., 50 kr. Rácz Györgynél csapó-utca 326 sz. a., a társaságnál Mester-u. 3655., Csapó-u. 240. és 376., könyök-utca 574., kut u. 2323. sz. a. 52 kr. Ungvári Andrásnál piacz 1-ső szék, czepléd u. 55. sz. a., dedó u. 125., Mester u. 1113., Tanító-utca 1392, csapó-u. 3162. sz. a., Kovács Jánosnál a hentes székben, a mészáros társaság 18 székiben, valamint a 3 izr. mészárszékben a piacon. Debreczen, 1891. december 9. — *Debreczen szab. kir. város rendőrfőkapitánysága.*

* **Mi a baja?** Egy állatorvos megbizta az asszisztensét, hogy egy üvegesőbe tett por-orvosságot fújjon be a beteg ló torkába.

Az asszistens nagyon savanyu képpel érkezett vissza.

Nos, megtörtént? Beletette ön az állat torkába a csövet?

— Beletenni belettem, hanem a — ló fújt először.

* **Mennyi ipariskola van az országban?** Az 1889—90 tanévben a szab. kir. és törv. hat. joggal felruházott városokban 41 iparostanonc-iskola volt 367 osztálylyal, 509 tanítóval és 19551 tanulóval. Alsófoku kereskedelmi iskola 86 osztálylyal, 154 tanítóval és 2472 tanulóval. A vármegyei törvényhatóságok területén az egész országban van 248 iparostanonc-iskola 815 osztálylyal, 990 tanítóval és 31486 tanulóval; ugyancsak 45 alsófoku kereskedelmi iskola 108 osztálylyal, 125 tanítóval. Összesen tehát van az országban: 289 ipariskola, 51037 tanulóval.

* **A majom theoria.** Darwin azon tanát, hogy az ember a majomtól származik, a hirhedt theoria felállításának egy »tudós« földije különös kísérlettel igyekszik bebizonyítani. Minthogy a felnőtt ember és a majom tulajdonságai közt már édes-kevés a hasonlóság, az angol »kutató« a kísérlethez csak ujonnan született gyermekeket használ fel. A »tudós« faágat ad a csecsemő kezébe s a mint az ágat megragadja, felemeli ezt. A csecsemő a faághoz kapaszkodik s több percig lebeghet a levegőben anélkül, hogy leesné. Közönséges eszű emberek e kísérletben, feltéve, hogy ez úgy, amint leírják megtörtént, csak annak újabb bizonyítékát látnák, hogy már a gyermekben is megvan az önfenntartási ösztön. A »tudós« ellenben arra következtet kísérletéből, — amit ebből már a priori kihozni akart: annak a jelét, hogy az emberben már születésétől kezdve mászás — illetőleg majom-tehetség lakozik. A tudós anglus alkalmasint földieinek hagyományos spleenjében szenved.

* **Hurka-estély** lesz ma Weber Izidor vendéglőjében. (Vilmos-féle vendéglő.) A vendégek mulattatására R á c z K á r o l y zenekara játszik.

Téli napsugár.

— Alkalmi czikk. —

— Ugy-e megmondtam, kiállotta ma reggel nagy büszkén a szerkesztőségi szobában »Ury kollega«, a mi »házi Falbunk«, ugy-e megmondtam, hogy nem lesz »f e k e t e k a r á c s o n y u n k«, hanem kiderül még az idő s fénylők lesznek a csillagok?...

»Ury kollega« csakugyan büszke lehet jóslatára, melyet éppen ezelőtt másfél héttel, tehát a »leglucskosabb« időben tett, hanem mi már csak bevalljuk, hogy mind e ragyogó téli

nap reggeléig nem hittünk szavainak. Nem hittük pedig azt, hogy »Ury kollegánknak« olyan jó »orra« volna, mely másfél héttel előre megérzi az — idő-változást, de most, mivel szemmel láthatólag meggyőződünk érzékeny orra jóslási képessége felől, meghajlunk előtte, mint — tekintély előtt! Tehát éljen »Ury kollega«, illetőleg ez a fénylő téli nap, mely lehetővé teszi nekem, hogy a nap apó játszi sugarairól írjak...

A ködfellegek, melyek városunkat a »Themse parti« Metropolitához tették hasonlónvá, mind tova szálltak. Valami jótékony szél elhajította azokat messzé — messzé földre, hová még a képzelet sem szállhat utánok. De különben is ki szállana csalfa, szétfeszülő, nedves ködfellegek után, melyek a betegségek csiráit rejtik magukban?

De mit nekem a szél, mit nekem a ködfellegek, mikor én a napról, erről az áldott képű, mosolygó napról beszélhetek, melynek sugarai ragyogva törnek meg a házak »téli ablakain?«

Téli ablak és fénylő napsugár, hogy illik ez össze? ... sehogysen!

De hát csakugyan tél volna?

Nem, az hihetetlen, hisz szobánkban, a szerkesztőségi csendes szobában, oly barátságosan meleg a levegő, és kívül — ha az ablakon át kitekintek — szintén alig látok valamit, a mi a zord, a zuzmarás télapóra emlékeztetne.

Az ég ez a végtelen s megmérhetetlen nagy, oly tiszta, oly kéklő, mintha valami csodatévő tündérkéz »Italia« költők által megénekelte égét, varázsolta volna ide-ide derék magyar városunk felé. Felhőt messze nem láthat a szem. Csak itt-ott gomolyog egy kis szürkés, szétfeszülő semmiség. E meleg szobából szemlélve az eget, oly nyáriának tűnik az fel, hogy szinte feszülten várjuk, mikor esendül meg a levegőben a pacsirták hálaadó szava, vagy a bokrok, a kert letarolt — bokrai között, a szerelmes csalogánypár bűvös-bájos éneke... Ah de most megzörrenti az ablakot egy vadul tova rohanó szélroham, mely élesen füttyölve buvik be az — illetlen — az ablakhasadékon át szobánkba. Hideg lehelete megcsap, megborzadok, érzem, hogy a tisztán kéklő égbolt, a pajkosan csillogó, játszi napsugarak daczára is — hideg van, s nyakunkon a — tél!...

— cz.

V Á L A S Z

az én kedves Hajdu bátyám üdvözlétére.

Tisztes, öreg versbe ifju érzést öntve
Messze földről kedves, jó barát köszönte,
Küldve áldást: sok jót, egyszerű nótába,
Kedverítő lelkét yungi éjszakámr a...
Ki írta, ki írta? — dalba ki lehelte?...
Kinek jár még ide kétség-üzte lelke?...
Hogy a sirra dőlöt magáho' karolja —
— Az én kedves Hajdu bátyám keze, tolla!
... Mint az a jó pásttor elveszett juhához,
Ugy jöve ő hozzám: Tóth-ö c s e - u r á h o z...
Igy megszégyenítni csak szeretet képes!
Ily megszégyenülés könnye olyan édes!
— Régi idők rendje hát már fölbomlott?
Tisztelők nélkül állsz vénség: öreg ottár?
Ősz apák jönnek a gyermeknek élbe?...
Nem! — a gyermeknek is volna rá mentsége.
Volna rá mentsége, csak most nincs szava rá,
Az öröm ajkáról messze elzavará;
Az öröm, hogy kinek rövidebb előre,
Mint hátra tekintni — lelke még erőbe,
Hogy ki régi, édes emlékekben gazdag,
Gyöngye, ifju rimék dalra fakaszthatnak...
— Megköszönöm sok jó áldás-kívánását.
Mátsutt, — hogy a gúnynak szemei ne lássák.
Csak a babért küldöm vissza e levélben,
A jövődő fáján — ha másnak — hadd érjen.
... Ha csak az az ember, kit ékibe babér:
Ez a földi élet bizony nem sokat ér. —
— Ha egy könny lesz rajta, abba megtalálja,
A mit elhibázott az író pennája.

— Nagyvárad. —

Tóth József.

Különfélék.

Egy művész balesete. Popper Dávid kitűnő gordonka művésztünk, ki egy alkalommal Debreczenben is igen sikerült hangversenyt adott, Prágában súlyos baleset érte. A művész egy sötét átjáró ház udvarán megbotlott és balkarját oly súlyosan megsértette, hogy aligha kénytelen nem lesz a művészi pályáról lelépni.

* **Hírlapi affaire.** Budapesti magyar lapok körében nagy méltatlankodást keltett az, hogy a Pester Lloyd megkapta a kereskedelmi szerződések szövegét, míg a magyar lapok nem kapták meg azt előre. Az ügy szélesebb hullámokat ver.

Egy híres ember özvegye. Genfben elhagyatva és elfeledve halt meg Girardin Emilné, a híres francia publicista második felesége. Az elhunyt mostoha leánya volt Frigyes nasszaui hercegnek. Girardin Emil 1856-ban vette nőül, egy évvel első neje halála után, a ki Franciaországnak egyik legjelesebb ironóje volt.

A Simor fundus instruktusa. A megboldogult hercegprimás gazdasági berendezését 604,000 frtra becsülték fel az új hercegprimás megbizottjai, a kik az uradalom átvételével voltak megbizva. Az összes uradalmakban találtak 1816 igás ökört (224.800 frt.) 37.793 drb juhót (166,000 frt.) 392 lovat és csikót (350.000 forint,) 482 tehenet és bikát (51.910 frt.), 1298 legelő marhát (89.005 frt.), 1328 darab sertést (18,972 frt.) Különben a néhai hercegprimás egész hagyatéka körülbelül két millióra rug.

Véres családi drámát jelentenek Fehértemplomról. Vasváry törvényszéki irnok. volt csendőr, heves családi veszekedés közben rálött anyósára, Fleischmannéra, azután pedig önmagára. Vasváry meghalt, az asszony a halállal vívódik. Vasváry felesége a véres eset után megszökött.

Gyilkosság és öngyilkosság. San Sebastianból telegrafálják, hogy az odaváló francia konzulátus egy hivatalnok revolverrel rálött a konzulra és azután önmagát lötte agyon. A konzul sebe oly súlyos, hogy életben maradásához semmi remény.

A »Hozom naptár«-ból.

A férj izzad, mégis a feleség fürdőz.

Összeuzott ablak nagyobb zajt csinál,
mint egy összeuzott szív.

C z e n c z i n é n i k o s a r á b ó l.

A szerelem vak. Innen a sűrű botlás.

Irodalom és művészet.

A Kóczán-díj. Az akadémia keddi összes ülésén Csiky Gergelynek, az elhunyt nagy drámaírónak utolsó akadémiai jelentését, a melyet a tuzbergi Kóczán Ferencz-féle százaranyas pályázatról irt, Gyulai Pál olvasta föl. Két darab pályázott erre a díjra: A koronáért és Vid cziműek. Mindkettő 5 felvonásos, verses dráma. Csiky Gergely jelentése mindkét pályamunkával bőven foglalkozik. — Kimutatja hibáikat, nyomozza erényeiket és föltételezi az idővel megnyilatkozható tehetséget. Végül kijelentvén, hogy a pályázó darabok egyike sem áll irodalmi színvonalon, a 100 arany pályadíjat — a melyet az alapító-levél értelmében okvetlen ki kell adni, — »A koronáért«-czimű drámának véli kiadandónak. Az akadémia tudomásul vette a jelentést, s a Kóczán-díjat a jelíges levélkéből kihámozott névjegy tulajdonosának: Ferdinand di Béla miniszteri fogalmazónak ítélte oda. A másik pályamű jelíges levélkéjét elégették. Szily Kálmán főtitkár, — az alapító-levélre való hivatkozással, a melynek 4. §-a arra az esetre, ha a pályázó művek között egyetlen olyan alkotás sem található, a mely irodalmi színvonalon áll, a kérdésnek újból való kitézését rendeli el, — erre kijelentette, hogy a Kóczán-díj ez évi körét (Salamon—Szt László kora) az akadémia ismét pályázatra tüzi ki. A beadási határidő 1892 május 31-ike.

CSARNOK.

„Hisz azt mondta . . .“

— Uti naplóból. —

Irtá: Ifj. Mórész Pál.

Szülővárosomtól, mely történetesen a nagy magyar alföld kellő közepén van, sokszor utaztam — évenként — egyik e—i városkáig, hol tanulmányaimat végeztem.

A vasúti kalauzok már úgy ismertek, mint a »nyakig láb« zsidó a rossz pénzt, a ki pedig tudvalevőleg egy alkalommal, számos éveket töltött el az illavai erkölcsnemesítő intézet falai között, mert hamis pénzverési tudományát gyakorlatilag is érvényesítette.

Hála legyen azonban az égnek, engem — ama fentebb említett vasútvonal nemes kalauzai — csak jó oldalomról ismertek. Jól tudták, hogy oly »passagier« vagyok, ki a pokrócznál is pokróczabb vasutas Pokrócz Ádám-tól soha sem szokta megvonni a jól csengő borraalót.

A borraalóim szerezte protekció következtében nem igen tagadtak meg tőlem semmit sem vasutasaim. Alkalmam volt hűségöket kipróbálni, mert épen utban voltam most is. A karácsonyi szünidő letelt, sietni kellett vissza tanulásom színhelyére. — Tehát utaztam és pedig milyen társaságban!

Volt ama, a zóna-tarifa következtében nagyon is megolcsult II-od osztályu kocsiszakaszban szellemtelen, de annál szemtelenebb rossz vicczeket gyártó »vigécz« alias »commis de voyageur«. Falusi compossesor, kinek a hatalmas tajt pipája úgy füstölgött, mint egy vulkán. Kutyás urfi, veres hagymától büzlő »galicziai polgártárs«, részeg diák, vámospécsi kofa asszony és az ég tudná még elszámolni, hogy ki és mi. — oly tarka egyvelegben, melynek bizarrságáról hű rajzot adni nem lehet.

A hőség rekkenő, a füst pedig elviselhetetlen. Nehezen vártam egy oly állomást, hol a vonat néhány perczig megáll. Végre úgy éjfél tájban jött egy. Pillanat alatt kiugrottam. Nem törődtem a füttyölő széllel, mely a havat szemembe vágta.

A kalauznak, ki a zakatoló gép mellől közeledett felém, hevesen ragadtam meg karját s erősen kiáltám füleibe:

— Hallja maga János!? Aludni akarok!

Az egy darabig bámulva nézett reám s már éppen egy törölmetszett »vasúti« gorombaságot akart fülembe ordítani, mikor piszkoló lámpája egy sugaránál, mely épen rám esett — megismert. Szó nélkül vezetett tovább és kinyitotta előttem egy félhomályos kocsisajtót.

A kocsiiban már szendergett egy nem épen gyöngédnek mondható nőalak. Hatalmasan bevolt burkolódzva. Észre sem vette, hogy beszállottam, oly édesdeden aludt.

Néhány perc múlva visszatért a kalauz is. Mentegődözött, a miért jobb helyet nem tudott adni:

— Az egész waggon-sorban egyedül ebben a kocsiszakaszban van a legkevesebb utazó, a mind el van lepve.

Kérdő pillantást vettem felé, hogy adna felvilágosításokat, a velem szemben fekvő s mély álomban szendergő hölgy többi alak felől.

— Egy öreg asszonyság! A felől nyugodhat az ifju ur reggelig — békében! mondá sunyi arcczal. Azzal köszönt, óvatosan bezárta a kocsisajtót és távozott.

Az előttem nyugvó, bundák, kendők halmazától beborított nőalakra, mióta megtudtam, hogy »csak egy öreg asszony«, többé szemet sem vettem.

Kényelembe helyeztem magam. Ledültem a kocsipárnára s már pár perc múlva aludtam az igazak álmát.

A téli nap fényes, de kevés enyhet adó sugarai ébresztettek fel álmaimból.

Kinyitott szemeimnek első tekintete a velem szemben üldögélő öreg asszonyságra esett. Eleinte azt hittem, hogy álomtól bedagadt szemem üznek velem csalfa játékot, tehát jól ki-dörzsöltem azokat.

De mily nagy volt meglepetésem! A lát-szat valónak maradt és — az öregnek vélt asszonyság helyén egy gyönyörű, szőke, ábrándos-kék szemű fiatal hölgy ült.

Termete, melyet nem takartak többé bundák és vastag téli kendők, nem volt már aránytalan, sőt inkább nagyon is junói. Nem figyeltem reám, azt hitte, hogy alszom. Játszott. Forró lehetetével egy kis lyukat akart kikerekíteni a kocsisajtó ablakán.

Mily kedves volt e látvány, ezen az egész világról megfeledkezett nő; képes lettem volna órák hosszáig elbámulni. De nem sokáig gyönyörködhettem benne, mert a »vas-bivaly« lángot okádó torkából felhangzó éles fütty tudatta velem, hogy utam véget ért és otthon vagyok.

Hevesen ugrottam fel fekhelyemből. S bundámból kibontakozva, lázas sietséggel kezdtem öltözni. A fiatal hölgy kíváncsian és meglepetve nézett reám, delejes tekintetét nem bírtam kiállani. Zavarba jöttem, a rokkot, melyet az új folyamán levettem, kifordítva vettem fel, uszupkámát a lábamra és fejemet a cipőmbé, illetőleg szőrös. téli »botosom«-ba akartam húzni. A hölgy mosolygott zavaromon és én, ki már ekkor ügyetlenségem felett magam is dühösködni kezdtem, végre szerencsésen befejeztem toilettetem. A könnyű utibőrönd kezemben, a nehéz téli bunda vállaimon.

Az ajtó felnyílik, a kalauz bedugja bozontos fejét, segít kiemelni máhaimat.

A nehezen kidagott bucsuszó és értelmetlen, mentegődöző szavak után, megszegyenülve, leforrázva hagytam oda a kocsit. Még előzőleg a kiszállásnál, jól meg is tapostam a szép szőke lábait, ki gunyosan mosolyogva tekintett utánam.

Jól mulathatott — a váratlan meglepetés következtében támadt — zavaromon, ügyefogyott taglejtéseimen s lángpirban álló orcámon, sőt ha jól hallottam, még egy rosszakaratu, élesen csengő kacaját is bocsátott utánam.

Midőn a kocsisajtója ismét be volt zárva, dühösen förmedtem rá az előttem álló torzborz vasutasra:

— Hát mi az ördögért tett maga engem lóvá? Miért mondta maga nekem azt, hogy ez egy öreg asszonyság, a mikor olyan szép, fiatal hölgy... olyan gyönyörű pikáns teremtés, hogy?!... Miért nem mondta ezt nekem, már akkor, mikor még — nem volt k és s ő!?

A sunyi kalauz vizsga tekintetét vetve arcomra, nem minden guny nélkül válaszolta:

— Hisz azt mondta az uraság, hogy aludni akar! . . .

Majd a borraalót zsebre nyomva, felhagott a kocsisajtójára.

A gép ismét füttyent, a kocsisor megindul, a kerekék zakatolnak.

A kalauz, az a bitang, nevető pofával tiszteleg és a szép hölgy, egy csókot vet felém és én — számat kinyitva bámulok utánok.

A vonat már messze robot a hótakarta hegyek között, még füstjét sem látom. De én még mindég a perronon állok és várom, — de hiába, hogy az a bájos álomkép, mikor tér vissza?

Színház.

Színész-szöktetés. A Nyiregyházi működő Kőmley színtársulat egy férfi tagját megakarták szöktetni egy vidéki színész-direktornő. Nagyon csalódnék azonban, aki azt hinné, hogy valami fékezhetetlen szerelem vad indulatja volt e merész és szokatlan kísérlet rugója. A világegyetem sem. Az illető színész-direktornő nem férfit, de egy jó színész erőt akart elhódítani magának s már meg is váltották a jegyet, de be is ültek a kupéba, mikor az értesített rendőr-ég rajtuk ütött — s a színész urnak meg kellett válnia leendő principálisnő jétől.

A királyfogás jubileuma. Csiky és Konti operettjének a »Királyfogás«-nak ebben a hónapban lesz 50-ik előadása a budapesti népszínházban. Ez alkalomra a darabot újra betanították s a mennyire lehetséges volt, a szerepeket az első előadás kiosztásában töltötték be. Így vállalta el Margó Czécia Lolát, a melyet ő énekelt; K. Kopácsy Juliska pedig Amadilt, melyet csakis az előadásokra tanult be. Blaha Lujza, Vidor, Kassai, Németh, Ujvári, Horváth V. a kik az első előadásban is részt vettek, megtartják szerepeiket.

Közgazdaság.

Egy századrész. A bortermelőkre nem csak nálunk járnak szomorú idők. Ausztriában a gumpoldskircheneri híres borvidék már éppen oda jutott, a hová a mi Hegyaljánk. Az évi bortermés ott még nemrég mintegy 60.000 akó volt. Ez idén összesen 600 akót szűrték.

Téleli munkálatok. Ha belső cselelédségünknek úgy szólván már semmi munkát sem bírnak adni, gondoljunk arra, hogy tavasszal és nyáron a falak tövében, a palánkok mentén, sövény mellett, rakodóhelyek közelében sokszor igen nagy mennyiségű csalán, bolondító csalmatok, vadkomló, mindenféle folyókák stb. stb. szokott fölbujánozni. Ezeknek kiirtása nem kis feladat és csak úgy vihető ki, ha az illető helyeket vermelővel irtókapával felásatjuk és a rögöket szétverve, a gyökereket eltávolítjuk. Az összeszedett gyökereket és gázt a trágyadombra ne vigyük, mert itt életképesége el nem pusztulna, hanem egészül el, hogy így magvaik is elpusztuljanak.

A szesz legmagasabb ára. A pénzügyminiszter tudvalevőleg körrendeletben határozta meg a szesz legmagasabb eladási árát. A regalebérlők e rendelethez szívesen hozzájárultak, mert a maximális ár arányban állott a szesz piaci árával. — Minthogy azonban a szesz ára azóta lényegesen emelkedett, Künstler és társai czég e hó 15-ére Budapestre értekezletre hívja össze az ország regale-bérlőit, hogy kidolgozzanak egy memorandumot, mely a pénzügyminisztertől a szesz maximális árának megváltoztatását kéri.

Kőbányai sertésüzlet

A sertéskereskedelmi csarnok jelentése.
December 7.

a) Hizott sertés árak: I. Magyar első rendű: 1) Öreg nehéz (páronként 300—400 kg-ron felüli sulyban) 45.—46.—. 2) Öreg közép (páronként 300—400 kg-sulyban) 44.—45.—. 3) Fialat nehéz (páronként 320 kg-ron felüli sulyban) 46,50—47,50. 4) Fialat közép (páronként 251—320 kg-ron sulyban) 46.—47.—. 5) Fialat könnyű (páronként 250 kg-ig terjedő sulyban) 44,50—45,50. II. Magyar szedett: 6) Nehéz (páronként 280 kg-ron felüli sulyban) 43.—44,50. 7) Közép (páronként 220—280 kg-ron sulyban) 43.—44.—. 8) Könnyű (páronként 220 kg-ig terjedő sulyban) 41.—43.—. III. Szerbiai: 9) Nehéz (páronként 260 kg-ron felüli sulyban) 44.—45.—. 10) Közép (páronként 220—260 kg-ron sulyban) 43.—44.—. 11) Könnyű (páronként 220 kg-ig terjedő sulyban) 40.—42.—. Sertés létszám: deczem. 5. napján volt készlet 129,540 darab. A hizott sertés üzletirányzata: változatlan. — Hizalni való sertés — — —, malacz (4—11 hónapos korban) felhajtott 7001 drb.

Budapesti gabonátözsde. Deczem. 8-án. Buza tavaszra 11:31 pénz 11:33 áru, őszre — — — pénz, — — — áru. — Tengeri 1892 máj. — jun. 6:22 pénz, 6:24 áru. Zab tavaszra 6:57 pénz, 6:59 áru, őszre — — — pénz, — — — áru. — Káposztarepcze aug.—sept. 13,75 pénz, 13,85 áru.

Felelős szerkesztő: Kósa Barna.
Kiadók: Szinay Gyula főszerkesztő,
és Dr. Bakonyi Samu munkatárs.

NŐI DIVAT TEREM**Kunz József és Társa**czégnél
DEBRECZEN.Van szerencsénk a n. é. hölgy közönség
becses tudomására hozni, hogy a jelen**őszi és téli**

évadra a

legujabb divatkelmék

dus választékban raktárra érkeztek,

melyekből kívánatra saját ujonnan beren-
dezett divattermünkben**női öltözékeket**minden igényeknek megfelelően szakkép-
zett erők által izlésteljesen és jutányosan
állítatunk elő.**Vászon, kész fehérnemű és szőnyeg**479 **nagy raktárunk** —18**Menyasszonyi kelengyék**

kiállításához teljes választékot nyújt.

Leszállított árak!
Leltározás alkalmából december 1-től kezdve
az összes raktárunkon lévő
női ruhaszöveteket,
FEKETE DIVATKELMÉKET IS,
színes mosó velezeket,
TÉLI GYAPJU NAGYKENDŐKET,
tricot derek és gyermek-ruhákat,
valamint
szőnyegeket
Smyrna, Aminster, Brüssel, Tapestry és hollandi
SZŐNYEGEKET IS,
f ü g g ö n y ö k e t
mélyen
Leszállított árakon
árusítjuk el.

SZABÓ LAJOS FIAI
DEBRECZEN, ROZSATER.

Üzlet áthelyezés.

Van szerencsém becses tudomására juttatni, hogy a hatvan-utcza

üveg-, porcellán- és tükör-üzletemeta piac- és hatvan-utca Tóth Gyula-féle sarokházba, Szabó Zsigmond ur fűszerkereskedése
mellé helyeztem át.Semmi költséget sem kimélve, azt a jelenkor igényeinek megfelelően rendeztem be,
u. m.: asztali-, író- és függő salon lámpák, asztali üveg-készletek, bor-, viz-, sör-, liqueur-,
befőtös- s gyümölcsös talpas-tálak; porcellán- és majolika-étkezők; tea-, kávé-, mocca- és
n osdó-készletek; továbbá China ezüst dísz tárgyakkal stb. stb.Különösen felhívom b. figyelmét az általam bevezetett csillár petroleumra, mely biz-
tonság-, tisztaság- és égőképesség tekintetében az eddigiek valamennyiét felülmulja, és a mely-
nek literjét 24 krjával számítva — kívánatra, havi elszámolás mellett, saját edényeimben,
házhoz is szállítatom.

Nagyrabecsült pártfogásába ajánlva magamat vagyok

kiváló tisztelettel:

Lám Sándor.

512 2-6.

Karácsonyi, ujévi és alkalmi ajándék-tárgyak nagy választékban.**BOSZNA Y J. ÉS TÁRSA****DEBRECZEN, CZÉGLÉD-UTCZA****feltűnő olcsó leszállított árak mellett**

árusítjuk el a téli idény utolsó havában az alant elősorolt árucikkeket:

Legjobb minőségű Loden kelmék	Mtr 32 krtól	Futó szőnyegek	Mtr 16 krtól
Egész gyapju 100 cm. széles flanellek	» 40 »	Agy és asztal terítők	drb 1-10 krtól
Gyapju kelmék 100 cm. széles	» 30 »	Színes Jutta és szövet függönyök	» 1-45 »
Egész vastag női posztók	» 65 »	Fehér Csipke függönyök	Mtr 20 »
Fekete mintázott gyapjukelmék	» 50 »	Férfi fehér és színes ingek	Drb 65 »
Fekete Mervellieux nehéz minőségű	» 1-20 »	Kézeltők, gallérok és nyakkendők nagy választékban	
Fekete mintájú tiszta selymek	» 1-50 »	Valódi Jäger férfi- és női ingek	
Színes Mervellieux és faille francais	» 1-40 »	Gyermek Tricot öltönyök	
Valódi Pongis (foulard)	» 75 »	Selyem esernyők 2 frittól	
Téli Himalaya- és Posztó-kendők minden nagyságban		Női flanelle és tricot derekak 1,20-tól	
Valódi jó mosó Velezek		Nagyválasztékban himző és horgoló selymek	
Muffok, gallérok és Sapkák nagyválasztékban.		Férfi gyapju-szövetek kiarulása	Mtr. 1.20 krtól.

502. 4-5.

Nagy választék mindenféle színű**selyem plüsch, bársony és toll-díszekből.**Nagy raktár a legujjabb mintájú **Cocus-, Velvet-, Brüssel- és Tapestry futó és Sofa-szőnyegek**ből.**Figyelembe ajánljuk karácsonyi és ujévi ajándék-cikkeinket.**

A „DEBRECEZEN” NYOMDA RÉSZV. TÁRSASÁG

(Nagy-uj utca 1702. sz. Konrád-házban)

teljes új berendezéssel,

elvállal mindennemű nyomtatványokat, u. m. folyóiratok, számlák, körlevelek, gyászjelentések, bál- és lakadalmi meghívókat és tánczrendeket
kereskedelmi-, ügyvédi- és községi nyomtatványokat stb

a legizsésosabb kivételben és jutányos árak mellett.

Vidéki megrendelések **Erdélyi István** nyomdai művezető nevére czimzendők.

Új vállalatunkat, hol északkeleti Magyarország legrégibb és legeljejedtebb politikai napilapja a

„DEBRECEZEN”,

a szintén elerjedt **„DEBRECEZENI HIRADÓ”** és a **„JOGI HETILAP”** is nyomatik, ajánjuk a helybeli és vidéki közönség szives párfogásába. —
Hirdetések a Debreczen ez. lapban a legjutányosabb árakon közölletnek.

Birósági nyomtatványok készletben vannak.